

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobců **Y. S.**, nar. ..., **Y. Y.**, nar. ..., kteří podali žalobu jménem svým a svého nezletilého dítěte **Y. A.**, nar. ..., všichni státní příslušnost Ukrajina, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem AK se sídlem v Hradci Králové, Šafaříkova 666/9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 5. 2016, čj. OAM-1041/ZA-ZA02-P06-2015 a čj. OAM-1040/ZA-ZA02-P06-2015

t a k t o :

- I. **Žaloby se z a m í t a j í.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnými žalobami se žalobce a žalobkyně jménem svým a svého nezletilého dítěte domáhali přezkoumání zákonnosti a správnost rozhodnutí žalovaného, kterými jim nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění. Oba požádali o ustanovení právního zástupce a krajský soud rodině ustanovil zástupcem JUDr. Ing. Jiřího Špeldu. Žalobce ve své žalobě uváděl, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci, skutečnosti, z nichž správní orgán vycházel, nemají oporu ve správním spise. Uvedl, že žalovaný na str. 8 rozhodnutí zastává názor, že vyhýbání se převzetí

povolávacího rozkazu samo o sobě není kvalifikováno jako trestný čin, až pokud povoláný vojenskou službu nenastoupí po převzetí povolávacího rozkazu, jedná se o čin odpírání, za který hrozí 2 – 5 let odnětí svobody, toto se však nevztahuje na žadatele, neboť ten dosud podle vlastních prohlášení žádný povolávací rozkaz osobně nepřevzal. Žalovaný tak bez dalšího ztotožnil absenci osobního převzetí povolávacího rozkazu s absencí převzetí povolávacího rozkazu. Vůbec se nezabýval tím, zda převzetí povolávacího rozkazu matkou žalobce oproti jejímu podpisu, popř. zanecháním povolávacího rozkazu na jiném vhodném místě v dispozici žadatele (zastrčením za dveře) nedošlo k plnohodnotnému doručení předmětné písemnosti – převzetí povolávacího rozkazu – se shora uvedenými trestněprávními relevantními následky pro osobu žalobce. Ten má za to, že podle ukrajinského práva tomu tak skutečně bylo. Dále žalobce uvádí, že není pravdou, že jeho averze vůči vojenské službě či strach z boje, případně nepříjemnosti při výkonu vojenské služby či obavy z jejího nastoupení by byly jediným důvodem jeho žádosti. Nejprve byl ze zdravotních důvodů shledán nezpůsobilým odvodu, v souvislosti s vyhocením bezpečnostní situace na Ukrajině, kterou lze popsat jako svévolné násilí v situaci vnitřního ale i mezinárodního ozbrojeného konfliktu, dochází ze strany ukrajinské moci k verbování a nucení jinak zdravotně nezpůsobilých osob bez dostatečného bojového výcviku, a k jejich zapojování do bezpečnostních operací. Žalobce by tak byl v případě návratu na Ukrajinu vystaven reálnému nebezpečí vážného ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního či vnitřního ozbrojeného konfliktu, je současně živitelem rodiny s malým dítětem, domnívá se proto, že jsou splněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany z důvodu nebezpečí vážné újmy, ale rovněž jsou naplněny humanitární podmínky. Správní orgán se přitom nijak nevypořádal s jeho tvrzením, že odmítá bojovat proti svým příbuzným, neboť se narodil v Dimitrově v Doněcké oblasti, kde dosud, vyjma jeho rodičů, žije celá rodina. V dalším pak žalobce poukazuje na podklady žalovaného, a znění § 23c zákona o azylu, s tím, že jak Amnesty International, tak Human Rights Watch v době vydání rozhodnutí měly k dispozici novější podklady. Žalobkyně pak i jménem svého dítěte podala prakticky shodnou žalobu, poukazovala na shodné důvody. Žalobci navrhuji zrušení napadených rozhodnutí žalovaného a vrácení věcí k dalšímu řízení.

Dne 13. 7. 2016 podal správní orgán k žalobám vyjádření, v němž v případě žalobce uvádí, že se hodnocením skutečností doručení povolávacího rozkazu zabýval, z obsahu pohovoru s žalobcem plyne, že příležitostí k „zatčení“ žalobce měly státní orgány Ukrajiny mnoho (v zaměstnání, při jeho návštěvě policie – hlášení krádeže, v bytě, při vyřizování cestovního pasu, při vycestování apod.), ani jednou však žalobce zadržen a předán vojenským orgánům nebyl. V napadeném rozhodnutí tak považuje žalovaný za správně odůvodněné, že v případě žalobce nedošlo k plnohodnotnému převzetí povolávacího rozkazu, ale že ani situace kolem „urputného“ předávání povolávacích rozkazů není tak vážná, jak žalobce v průběhu řízení tvrdil. Podklady, které jsou k dispozici ve správním spise, hovoří o osobním převzetí povolávacího rozkazu a jeho důsledcích, žalobce pak sám ani nic jiného nedoložil. Pokud měl žalobce pochybnosti o úplnosti a pravdivosti podkladů, které žalovaný shromáždil, měl možnost je vyjádřit, Protokol o seznámení s podklady však prokazuje, že tomu tak nebylo, ač žalobce dostal náhradní lhůtu do 22. 2. 2016 k doložení dalších materiálů. Správní orgán se rovněž řádně zabýval možností udělení doplňkové ochrany, ovšem důvod pro její udělení neshledal. K odmítání bojovat proti příbuzným žalovaný uvádí, že žalobce v průběhu řízení nesdělil žádného konkrétního příbuzného, kterého by měl na mysli, ani vůbec neví a

nekalkuluje s možností výkonu náhradní vojenské služby. Námitku aktuálnosti podkladů měl žalobce uplatnit při seznámení s jejich výčtem, žalovaný je i nadále přesvědčen, že jím shromážděný materiál byl aktuální dostatečně. Pokud se týče možného udělení humanitárního azylu, zde žalovaný považuje svoje odůvodnění za dostatečné, neboť se zabýval jak rodinnou, sociální, tak i ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho zdravotnímu stavu i věku. S připomínkou závěrů rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 je pak zřejmé, že na tento charakter azylu není právní nárok, ale ani subjektivní právo. Ze skutečností, které žalobce vypověděl, žalovaný dovozuje jeho snahu najít cestu, jak zlegalizovat zdejší pobyt jiným způsobem, než prostřednictvím zákona č. 326/1999 S., o pobytu cizinců na území ČR, jak již dříve NSS judikoval ve svých rozhodnutích, je však poskytnutí azylu specifickým důvodem pro povolení zdejšího pobytu a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak, jak je právě upravuje zákon o pobytu cizinců. Žalovaný z uvedených důvodů považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. K žalobě žalobkyně pak žalovaný sdělil, že žalobkyně sama sdělila pouze obavy o svého manžela a její žaloba je tak prakticky shodná s manželovou. Žalobkyně není osobou, které by hrozil odvod do armády a v ostatních shodných důvodech tedy plně odkazuje na vyjádření ve věci manžela žalobkyně. Žalovaný navrhuje, aby soud z důvodu hospodárnosti spojil všechna tři řízení ke společnému projednání. Soud tak učinil se souhlasem účastníků řízení při jednání, které bylo nařízeno na den 26. 6. 2017, tedy rozhodl usnesením o spojení věcí, vedených pod čj. 29 Az 26/2016, 29 Az 27/2016 a 29 Az 28/2016, s tím, že nadále budou vedeny pod sp. zn. 29 Az 26/2016.

Při jednání soudu zástupce žalobců sdělil, že důvodů žádostí o udělení mezinárodní ochrany je několik, jednak je to obava žalobce před trestním stíháním, kdy z pohledu vojenských orgánů jsou považovány povolávací rozkazy za doručené, jako další je pak obava rodiny ze situace, kdy by žalobce byl nucen nastoupit vojenskou službu. Oprávněné jsou pak jistě i obavy žalobce z nástupu do ozbrojeného konfliktu, kde by musel bojovat v oblasti, z níž prakticky pochází a tedy proti vlastním příbuzným a jako nezanedbatelný se pak jistě jeví i důvod špatné bezpečnostní situace na Ukrajině. Žalobce sám pak pochyboval o možnosti výkonu náhradní vojenské služby s tím, že v zemi jeho původu si dělá každý, co chce, zákony se nedodržují. Otázka jeho možného trestního postihu za odpírání vojenské služby je prakticky nevypořádána. Pokud by byl odveden, není připraven na vojenský střet, je ohrožen jeho život a zdraví a je tak ohrožena i celá jeho rodina. Zákony na Ukrajině nejsou dodržovány. Žalobci navrhuje zrušení rozhodnutí a jejich vrácení k dalšímu řízení. Jízdné z Přerova k jednání soudu a zpět stojí celkem 879,- Kč. Pověřená pracovnice žalovaného v průběhu jednání soudu považovala otázku namítaného doručování povolávacích rozkazů za jasně řešenou, z právní úpravy plyne pro případnou možnost trestního postihu nutnost osobního doručení. K námitce boje proti příbuzným, s ohledem na její obecnost, nemohl žalovaný zaujmout konkrétnější vyjádření. Soud žalovaný předkládá Výnos prezidenta Ukrajiny z 26. 9. 2016, řešící aktuální výkon vojenské služby pouze na základě profesních vojáků a dobrovolníků, toto pak potvrzuje i zpráva ČTK z 2. 11. 2016, s tím, že vojáci, odvedení v rámci mobilizací, jsou případně propouštěni ze služby. Na Ukrajině se přitom nejedná o totální konflikt se všemi důsledky, v rámci Ukrajiny je program případného možného přemístění rodin v rámci země. V září 2015 se Ukrajina dobrovolně podřídila jurisdikci Mezinárodního trestního tribunálu, který je tak již od r. 2014 oprávněn zkoumat případné problémy v oblasti dodržování zákonnosti na

Ukrajíně v tomto směru. Azylová nerelevance z důvodu pronásledování v případě nástupu k vojenské službě je řádně v napadeném rozhodnutí odůvodněna na str. 7. Dříve bylo zřejmě možné po tříměsíčním výcviku vojáky posílat do oblastí bojů, v době současné to již možné není. Podklady žalovaného jsou získány z renomovaných zdrojů, žalobci by měli řešit pobytovou situaci prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. Žaloba není důvodná a žalovaný navrhuje její zamítnutí. Náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Soud konstatoval, že ze správního spisu ve věci žalobce plyne, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 12. 2015, uvedl, že je státním občanem Ukrajiny a téže národnosti. Je ženatý, jeho rodiče a 2 bratři žijí na Ukrajině v Dněpropetrovsku, jeho strýc má trvalý pobyt v ČR. Současně s žalobcem žádá o mezinárodní ochranu jeho manželka a nezletilý syn. Do listopadu 2015 žila rodina rovněž v Dněpropetrovsku, od listopadu 2015 pobývá v ČR. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Má VŠ vzdělání ekonomického směru. Jako důvod žádosti o azyl žalobce uvedl, že na Ukrajině je válka, dostával povolávací rozkazy, ale on nemá žádnou přípravu, nikdy na vojně nesloužil, oficiálně válečný stav vyhlášen není, ale odvádějí všechny muže ve věku 18 – 55 let. Známi říkali, že výcvik trvá 2 měsíce, pak posílají muže do války, s jedním, který se vrátil, žalobce mluvil a ten říkal, že je to příšerné, lidé umírají, nebo se dostanou do zajetí, dokonce prý byli někteří vykastrováni. Do ČR přicestovala rodina poté, kdy se rozhodla, že na Ukrajině nemůže žít, zde mají strýce. Chtějí zde pracovat, strýc má pro žalobce zaměstnání, kdyby se žalobce vrátil, bude odveden, odváděli přímo z volební místnosti i z ulic města. V rámci pohovoru žalobce uvedl, že se narodil v Doněcké oblasti, město Děmitrov, žil v Dněpropetrovsku asi od 5 let, jednalo se o třípokojový byt rodičů, kde žili rodiče, 2 bratři a žalobce s rodinou. Jako důvod své žádosti uvedl odvody na vojnu, odvádějí všechny muže, 2 měsíce je cvičí, je otázkou, proti komu mají bojovat. Žalobce je mírumilovný muž, nedokáže si to představit. Kamaráda odvedli se skupinou 30 mladých mužů, vrátili se dva, jeden bez nohy a kamarád dostal zásah do hlavy, ležel týden v nemocnici, necítil se v pořádku, ale poslali ho zpátky, řekl žalobci, že nemají žádné technické vybavení, nedostatek jídla, když se dostanou do zajetí, uřežou jim prsty, aby nemohli bojovat. Země je prorostlá korupcí, vše se musí platit, ale vydělat peníze je prakticky nemožné. Do ČR rodina přibyla na základě turistického víza. Jeden povolávací rozkaz byl zastrčen za dveřmi, soused otevřel a podepsal převzetí dalšího, jednou zastihli matku a musela rovněž povolávací rozkaz převzít. Jednou volala matka na mobil, aby nechodili domů, že venku stojí vojenské auto a nabírá muže. Dne 25. 11. probíhala volba starosty, vojenští představitelé byli v místnosti a hned odváděli muže na vojnu. Jednou se chtěli sejít s kamarády u prostoru, kde jsou garáže, na grilování a řekli jim, že před chvílí odjely vojenské vozy, které odvážely muže, odvádějí i ráno, když jdou do práce. Žalobce dostal povolávací rozkaz ještě před válkou, lékaři zjistili problémy se žaludkem, ležel v nemocnici a odvod ukončili. Dostal odklad z důvodu studia, rozkaz přišel až na podzim 2014. Byl mu na diskotéce ukraden zlatý řetízek, ohlásil to na policii, pak se mu zloděje podařilo najít a dostal ho zpět, a když to šel ohlásit, řekli mu, že on i zloděj mají zajímavý věk pro uplatnění v armádě. Dříve byla vojna omezena věkem 25 let, když člověk studoval, již nerukoval, dnes toto neplatí, armáda prakticky neexistuje, vojáci nedostávají stravu, snaží se jíst, co se dá. Platit musí každý, ten, kdo chce vojenskou kariéru i ten, kdo na vojnu nechce. Potíže žádné žalobce neměl, pouze nemohl najít práci, platy i tak jsou nízké, sotva to stačí na přežití. Pracoval, jak bylo možné, jediná skutečná práce byl plavčík na pláži. Ostatní

byly načerno. Posledních dva a půl roku pracoval rovněž načerno, pro společnost, zabývající se kovy. K dotazu, jaká situace by nastala pro žalobce, pokud by se měl vrátit, uvedl, že by byl odveden a tam by ho buď zabili, nebo zmrzačili, jiná možnost není. Strýc zde pracoval a dostal trvalý pobyt, proto se rozhodli odjet do ČR, na Ukrajině se nežije, ale živoří. Před vojenskou správou se na Ukrajině nikdo neschová, odvádějí po celé zemi, přestěhovat se nepomůže. Dne 15. 2. 2016 byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu, uvedl, že je schopen doložit, co vše se děje na Ukrajině, nezákonné věci a napadání těmi, co se vrátili z vojny, nezákonný vývoz zbraní apod. – doložil čtyři materiály z internetu.

Ze správního spisu žalobkyně pak plyne podání žádosti o MO ze dne 7. 12. 2015, uvedla, že je státním příslušníkem Ukrajiny, téže národnosti, její rodiče a sestra žijí v Dněpropetrovsku, současně s ní žádá o azyl manžel a nezletilý syn. Je vdaná, do listopadu 2015 žila v Dněpropetrovsku, nikdy nebyla politicky organizována. Má VŠ vzdělání ekonomického směru, pracovala jako operátorka práce na počítači. Za důvod své žádosti o azyl označila skutečnost, že manžela chtěli odvést do armády, rozkaz dostal v září 2015. Rok a půl dostával stále předvolání, nejdříve jedno za půl roku a pak již stále častěji. Začali za ním chodit do zaměstnání, i domů, mají malé dítě a žalobkyně nechce, aby vyrůstalo bez otce. Dalším důvodem žádosti je zvýšená kriminalita, hodně se ve městě rabuje, policie nepomáhá. Je tam velmi nebezpečno, bála se chodit s dítětem ven, je velká nezaměstnanost, proto se hodně krade. Existuje velká korupce, bez úplatku nevezmou ani dítě do školy. Vrátit na Ukrajinu se nechce, chce, aby dítě i rodina mohli žít v klidu a pracovat. Aby měl syn nějakou budoucnost. Téhož dne žalobkyně v průběhu pohovoru sdělila, že žili u rodičů manžela, po studiu si našla práci jako operátorka počítačových informací, ale byla to ekonomická práce. Pracovala i při studiu, byla tam asi pět let, pak otěhotněla a porodila syna. Do města přijíždějí vojenské vozy, i náborové autobusy a vozí je do Doněcka, manžel dostával rozkazy, okradli ho a policie se místo pomoci ptala, proč dosud nenarukoval. Krade se a je velká korupce. Odvádějí tak, že obcházejí byty, práci. Manžel dostal asi pět nebo šest předvolání. Nabraní vojáci jsou deklarováni jako dobrovolníci. Její dva kamarádi byli donuceni podepsat takové prohlášení, jeden se vrátil zraněný, téměř nevidí, protože dostal zásah do hlavy. Manžel žádnou z těch písemností osobně nepřevzal, kdyby se to stalo, tak už by byl odveden nebo ve vězení. V jednom případě převzala rozkaz maminka a v druhém soused. Manžel pak žil ve strachu, vyhýbal se místům, kde jsou úřady a vojenské hlídky. Kdyby se s nimi setkal, musel by rozkaz převzít. Dělá se to tak, že přivezou na pracoviště balík předvolání a tam se musí rozdat, dostal jeden i otec, kterému je 57 let. Maminku okradli, všude se hodně krade, ona rabování osobně neviděla, ale ukazovali to v televizi. Problémy se státními orgány neměli, strýc jim poradil, aby jeli do ČR, slíbil, že zařídí práci. Cestovali na turistické vízum, protože jim v kanceláři řekli, že jinak by to pro ně bylo nebezpečné. Pasy jim vyřídili na milici, je to drahé, pokud by se měli vrátit na Ukrajinu, manžela by odvedli a asi zabili nebo zmrzačili. Na Ukrajinu by se rodina vrátila, pokud by nebyla vojna, a stát se staral o lidi, ne je zneužíval. Chtěli by zde žít, tady je život úplně jiný. Dne 15. 2. 2016 byla žalobkyně seznámena s podklady správního orgánu, uvedla, že již probíhá sedmá vlna mobilizace, situace je napjatá. Když pracovala, měli ve firmě problém, protože právě museli odejít lidé z práce a uvolnit místa pro „doněcké“, vše spěje k dalšímu majdanu.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém

rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.), provedené důkazy hodnotil jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11, nebo
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Po projednání a přezkoumání věci krajský soud konstatuje, že žalobcem nastolenou otázku řádného či nikoliv osobního doručení povolávacího rozkazu nepovažuje za relevantní pro odpověď na důvodnost jeho obav z případného trestního postihu či nástupu na vojenskou povinnost. Z mnohých rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně, která reagovala na ozbrojený konflikt na Ukrajině v posledních letech a s ním související adekvátnost žádostí ukrajinských občanů o mezinárodní ochranu zcela jasně plyne, že tamní konflikt sice co do bezpečnostní situace v zemi je vážný, nicméně pouze v oblastech východu, kde bezprostředně probíhá a není totálním v tom smyslu, že by případný nástup na vojenskou povinnost byl azylově relevantním, a to prakticky ve všech dopadech. Vojenská povinnost je ve státě nařizována v souladu se zákonodárstvím té které země a samotné povolání k ní není azylově relevantní a nemůže být tak hodnoceno ani v souvislosti s obavami rodiny, souvisejícími s nedobrou sociální situací apod. Není pak azylově relevantní ani případný trestní postih, který souvisí s nenastoupením na předvolání vojenské správy. Žalovaný opodstatněně odkázal v tomto směru na str. 7 svého rozhodnutí ve věci např. na rozhodnutí NSS ze dne 22. 12. 2004, čj. 7 Azs 321/2004, nicméně z aktuálnějších je pak možné citovat např. rozhodnutí ze dne 3. 9. 2014, čj. 6 Azs 113/2015 a další. K případné hrozbě vážné újmy v tomto smyslu pak žalovaný aktuálně při jednání soudu doložil, viz výše, Výnos prezidenta, z něhož plyne, že v bezprostředním ohrožení bojů v současné době praktikují pouze vojáci z povolání a dobrovolníci, žalobcovy námitky o nepřipravenosti či obavách z nasazení do bojové situace jsou vcelku bezpředmětné. To, že bezpečnostní situace na Ukrajině není azylově relevantní skutečností, pro kterou by státy EU byly připraveny udělovat mezinárodní ochranu, žalovaný vcelku vyčerpávajícím způsobem vyargumentoval na str. 8 a 9 svého rozhodnutí ve věci, čerpal nejen z vcelku aktuálních podkladů, které shromáždil a založil do správního spisu a s nimiž byl žalobce řádně seznámen, ale i z dlouhodobé judikatorní praxe českých soudů, završené mnohými rozsudky NSS. Krajský soud chápe, že rodina s malým dítětem nechce prožívat případné zapojení do ozbrojeného konfliktu v zemi, nicméně svoji situaci související s odchodem do zahraničí musí řešit legálně dostupnými prostředky, když jedním z nich je pro případnou úpravu pobytu v České republice zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Z žalobních námitek manželky žalobce vyplývají shodné obavy, má starost o manžela a nechce, aby byl nucen nastoupit do války. Tyto obavy jsou pochopitelné, týkají se však všech obyvatel Ukrajiny shodně a nemohou být řešeny prostřednictvím zákona o azylu. Námitky rodiny pak nemohou vést ani k úvaze o možném udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť z výše uvedených důvodů nejsou uváděné obavy rodiny důvodem, hodným zvláštního zřetele ve smyslu azylového práva. Krajský soud je přesvědčen, že napadená rozhodnutí ve svých podrobných odůvodněních podala vyčerpávajícím způsobem odpověď na to, proč rodina nemůže úspěšné z uváděných důvodů žádat o udělení mezinárodní ochrany v rámci ustanovení §§ 12 – 14b) zákona o azylu, s jeho odůvodněním se krajský soud z výše uvedených důvodů ztotožňuje a je přesvědčen, že žalobci nesplňují žádnou z taxativně stanovených podmínek ust. § 12, ani § 14a zákona o azylu. Podmínky § 13 a 14b tohoto zákona pak nejsou naplněny rovněž a soud je přesvědčen, že žalovaný se řádně v rozsahu možné správní úvahy dle § 14 zákona o azylu zabýval i případnou možností důvodů, hodných zvláštního zřetele. Krajský soud namítaná pochybení správního řízení a vydaného rozhodnutí ve věci neshledal, je naopak přesvědčen, že žalovaný se věcí žalobců zabýval odpovědně a v souladu se zákonem o azylu i správním řádem. Žalobci byli řádně poučeni, že jejich situace není azylově relevantní

a pokud hodlají pobývat na zdejší území, je na nich, aby využili možností zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že soud neshledal oprávněnost žalobních námitek, postupoval v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. a žaloby jako nedůvodné zamítl.

Výrok náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal, odměna právního zastoupení žalobců byla řešena samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. červen 2017

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.